

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(nôn bài nhà nước cấp số 3716/TBIT/CHBCI)

SỐ 124

10 71

TUẦN LỄ TỪ 6-8

ĐẾN 13-8-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÔ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH,

ÔNG NÓI 24901 — 93801

Wason
DS 531
C7444

VẠCH MẶT CHỈ TÊN NHƯNG VIÊN CHỨC THÔNG ĐỒNG VỚI BỌN MẠI BẢN BASTOS VÀ MIC

Nhân cuộc đấu tranh đòi quyền sống của 4.000 anh chị em bán thuốc lá lẻ ở thủ đô và các tỉnh vừa phát động, CON ONG đã vạch mặt bọn gian thương công khai gây nạn chợ đen thuốc điều để ngời mắt thâu lợi cả trăm triệu đồng mỗi tháng. Bọn gian thương đó là bọn Mại Bản, thường được gọi là Má Chín, tức bọn Compradore, đang khai thác bất hợp pháp nguồn lợi thuốc điều trong 2 Hãng Bastos và Mic.

Bọn Má Chín thuốc điều là Ba Tàu. Một mặt chúng cấu kết với chủ nhân Bastos

và Mic — hai cơ sở sản xuất thuốc điều độc quyền này vẫn của người Pháp — mặt khác chúng thông đồng với những viên chức có nhiệm vụ kiểm soát giá hàng của chánh phủ VN. Những viên chức có trách nhiệm này đã làm lợi cho bọn gian thương gây nạn khan hiếm thuốc điều giả tạo đòi lấy những bóng lộc về tiền bạc lớn ngoài sự trông tượng của dân thường.

Bài báo của CO đã được sự hoan nghênh nồng nhiệt của bạn hàng bán thuốc lá lẻ. Tòa soạn CO nhận được cả ngàn lá thư từ khắp các tỉnh

gửi về khuyến khích, CO có đủ tài liệu và bằng cứ để đưa bọn gian thương thuốc điều ra trước pháp luật. CO nhất quyết góp sức với 4.000 đoàn viên NĐ Thuốc Điều Lẻ trong chiến dịch tổng cõ bọn Má Chín Ba Tàu ra khỏi 2 hãng Bastos và Mic.

Đồng thời, vì quyền lợi của đồng bào, vì tình trạng bóc lột đồng bào gần như công khai kéo dài từ cả năm nay, chúng tôi đặt chính quyền phải chịu trách nhiệm về nạn chợ đen thuốc điều. Nói rõ hơn, chúng tôi yêu cầu Bộ Kinh Tế và thấp hơn, Sở

Kiểm Hóa Đô Thành, phải lên tiếng về tình trạng thuốc lá bán quá giá công khai hiện nay.

Tương nên nhắc lại : 1 bao Capstan giá chính thức 52đ nhưng chỉ có thể mua được với giá 70đ, 1 gói Ruby giá chính thức 47đ chỉ có thể mua được với giá 65đ. Đồng bào nghèo mỗi lần mua một bao thuốc điều bị móc túi thêm 18đ. Mỗi tháng số tiền sai biệt này lên tới trên 100 triệu đồng.

Thư ngỏ của công dân Lữ Bát Vi gửi hai công dân Nguyễn Văn Thiệu và Nguyễn Cao Kỳ

Miền Nam, mùa đòi hòa bình lập tức.
Kính gửi nhị vị Chánh, Phó « nhà
giám »,

Thưa nhị vị,
Trước hết, tôi, nhân danh những thẳng
viết báo nham nhở, thêm phê bình nhị vị
bằng giọng văn chương sống sượng mà sợ
hàng cóc dấm, cảm ơn nhị vị đã ban cho
chúng tôi cái cơ hội ngàn vàng để có thể
tài vi vút muôn đời. Ấy là cơ hội nhị vị
thời nhau hết sức chân thành và anh dũng.
Vị phó cấy sinh từ phù vào máu vị Chánh.
Ngón « bực trực » thật khủng khiếp. Y hệt
cái đinh nhọn đóng vào gỗ lim. Vị Chánh
ngứa ngứa, chịu không thấu, phải dùng ngón
« bĩa dốt » coi như hóa công đại pháp mà
phóng phân chương sang vị Phó. Quần hào
ba mươi sáu đảo, bảy mươi tư động khoái
tỉ ngời coi. Thịnh thoàng lại cười rộ sung
sướng. Cái thể Chánh Phó húc nhau, dấm
ruồi muối Phụ Tá... từ chức đã khiến lòng
tôi dâng lên mối sầu vạn cổ. Tôi mà nói
đổi, họ hàng... bên vợ tôi sẽ bị truy tố về
tội chống Luật Người Cày Có Ruộng!

Thưa nhị vị,
Cuộc Đốp Hít Luận Võ Miệng đã xong.
Bất phân thắng bại. Hai vị đồng tài. Vị
nào vị ấy võ lực ra rít, đáng để hậu thế
bàn tán. Trò đòi, hề một việc chỉ xảy một
lần thì còn lạ, chứ, xảy hoài nó sẽ nhảm
chán. Do đó, tôi thiết tha mong mỗi nhị vị
ngưng hẳn những phát luận võ miệng
tương lai. Để cho đám Phụ Tá kiểm ti công
danh mà khoe bên vợ. Tôi đồng ý là nhị
vị « chẳng đặng đừng » — sao tôi ghét ba
tiếng này thế, vì cái chó gì người ta cũng
đồ vạ tại chẳng đặng đừng — nên phải luận
võ. Việc nhà, cứ đóng cửa thủ thủ, can chi
lại họp thiên hạ đối xử mí nhau cạn tàu
ráo máng thế? Ôi, nếu định mệnh
an bài thì nó đã an bài đều
quá. Nhị vị nên hậm hực với định
mệnh mà đừng động đến vết thương của
dân tộc. Nhị vị thông điệp, huấn từ, hiểu
thị âm âm là toàn dân đoàn kết chống xâm
lăng, giành hòa bình công chính nhưng nhị
vị lại đoàn kết kiêu đó thì chán mớ đời,

Thưa nhị vị,
Phật giáo chia năm xẻ bảy. Thiên chúa
giáo cũng mồm sớt riêng. Rồi đảng phái,
sinh viên, thương phế binh, thầy thầy, đều
nát bấy. Nay đến lượt nhị vị là đủ một
vòng phân hóa. Phàm đã họp thì sẽ tan, đã
tan rồi sẽ họp. Tôi hy vọng ông giảng
lại tròn. Nhị vị sẽ đoàn kết, thật lực mở
một kỷ nguyên đoàn kết thật lực, ra rít
cho dân tộc. Nếu không, cuối năm 1971,
chúng tôi sẽ « tỉnh » với nhị vị.

Thân ái cùng nhị vị

LỮ BÁT VI
Cựu Phụ Tá Bất Chó)

Mỗi công dân được xử dụng ba lá
phiếu cho kỳ bầu cử nửa phần thượng
viện tháng tám năm này. Ta sẽ tặng ba
lá phiếu của ta cho ba liên danh lý tưởng
hay các kẻ, đó là quyền của ta. Đưa nào
ngần cản ta, ta có quyền quai nó cú dấm
dân chủ học máu mồm dòn máu mũi nó.
Nhưng nếu ta có bốn liên danh phải ân đền
nghĩa đáp, ta sẽ gặp bối rối. Đó là trường
hợp quý thầy Ấn Quang.

Có bốn liên danh kỳ vọng ở Ấn
Quang. Đó là :

1. Hoa Sen.
2. Ba Bông Sen.
3. Lư Đồng.
4. Gà Gáy Sáng.

Hoa Sen của Vũ Văn Mẫu, Bùi Cường
Huân, Tôn Thất Đình. Ba Bông Sen của
Nguyễn Đại Bàng, Trần Công Quốc. Lư
Đồng của bà Nguyễn Phước Đại. Gà Gáy
Sáng của ông via dờ cóc xi cóc Phan Bá
Cầm. Mỗi thầy có chút ăn riêng với mỗi
liên danh. Cho cả thì không được. Loại một
thì... khó coi. Nên, mới đây, một thầy đã
« vi dề » một ông bác sĩ trong liên danh
Hoa Sen để kết tội « chuyên làm giàu bằng
nghề phá thai » và cảnh giác phát từ đứng
bỏ phiếu cho Hoa Sen. Thêm vào đó, các
cư sĩ nòng cốt của Ấn Quang cũng bất bình
ông Trần Quang Thuận đã đưa nhiều gia
nhân vào Hoa Sen và tỏ ý tẩy chay Hoa Sen.

Trong khi đó, Ba Bông Sen của
Nguyễn Đại Bàng đang dọa ly khai Ấn
Quang nếu bị bỏ rơi. Bình tĩnh và vô tư
mà nhận xét, ề kíp Đại Bàng, Công Quốc,
Quang Đôn có công với Ấn Quang trong
những tháng gần đây hơn là Vũ Văn Mẫu.
Phải chi Tôn Thất Đình đứng đầu liên
danh Ba Bông Sen, có lẽ, Vũ Văn Mẫu sẽ
bị loại. Tôn Thất Đình gần gũi với các
thầy và « được » hơn là Vũ Văn Mẫu. Người
đỡ Hoa Sen chính là Tôn Thất Đình. Giữ
trẻ thiện chí và già thủ lợi, các thầy Ấn
Quang sẽ chọn ai? Hoa Sen hay Ba Bông
Sen? Tôi tin chắc các thầy, nếu khôn
ngoan, sẽ chọn ề kíp Nguyễn Đại Bàng.
Nhưng còn Tôn Thất Đình. Lại khó bỏ rơi
Lư Đồng, Gà Gáy Sáng.

Ấn Quang sẽ kẹt. Cái kẹt nhất là sợ ề
kíp Nguyễn Đại Bàng ly khai. Thế cứu
nước hôm nay là của người trẻ, không
phải của bọn già thủ lợi suốt mấy chế độ.
Các thầy Ấn Quang có thể dứt khoát nếu
muốn mạnh, muốn sáng giá. Một viên đá
chỉ ném trúng một con chim. Ném trúng ba
con đã là sự hy hữu. Không thể ném trúng
bốn con.

Riêng cá nhân tôi, tôi chỉ chọn Ba
Bông Sen trong số 4 liên danh của Ấn
Quang. Trước hết, tôi là người tuổi trẻ

DU THẦN CHI

Cái thế khó xử của quý Thầy Ấn Quang ta

LỤC XI

ĐI MUA XÌ LÍP, XÚ CHIỀNG
VỀ ĐỀ ĐỀ O MÈO

Ngọn Lê tài Hòa, tức Lê tài Hót, tức người
nuôi gà trời cho Tướng Quốc vừa đi công du về.
Lê tài Hót đi bằng tiền của người số Một chỉ cho
gọi là thường công kẻ bầy tôi trong việc bênh vực
dự luật chương trình. Trông tướng Lê tài Hót cũng
khá bảnh bao, nghĩa là mặt mày cứ lồn lộn, thân thể
phốp pháp, mày râu nhẵn nhụi chẳng khác gì Mã
giám Sinh, có lẽ vì vậy mà nữ hoàng nín để đã đem
lòng thâm yêu, vụng nhớ. Rồi xuân tình phát động,
nữ hoàng đành ngả bàn đèn vút mẹ
nó mấy chữ tiết hạnh khả phong vào xó bếp, công
khai tuyên bố « màn đám cưới » với họ Lê. Lê tài
Hót như đã nói ở trên vốn có nghề nuôi gà trời,
nên Hót học được đủ ngón nghề, chơi gái cũng vào
bực thượng thừa, một khi ghé đã nằm trong tay
Hót thì theo lời Hót nói « em chỉ còn nước muốn
chết, chết trong đê mê, sung sướng » Có lẽ nữ
hoàng nín để mê Lê tài Hót cũng là ở « yếu tố » hay
nghệ thuật mần tình này. Nữ hoàng và Lê tài Hót
đã như chim liền cánh trên đường công du, cả hai
đã du dương, hay rung giăng rung dề, vì mãi vui
trên đường ái tình và sự nghiệp, nên Lê tài Hót đã
không biết người vợ tâm cảm của Lê đã trút hơi
thở cuối cùng trên bàn để trong bảo sanh viện ở Long
An, tới ngày Hót về Sài Gòn mới hay thì một người
« chinh phụ » (người đàn bà có chồng đi làm chính
trị) đã rầu rầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Viếng
mộ vợ mà lòng Lê tài Hót sung sướng vô cùng,
theo như người biết quá nhiều, và cũng có vẻ kỳ
thị quá nhiều Đỗ bá Thế thì trong đời một người
đàn ông có hai lần sướng, lần lấy vợ và lần vợ
chết. Lê tài Hót đã hưởng được cả hai lần sung
sướng đó. Thế là từ nay Hót được hoàn toàn tự
do, hoàn toàn giải phóng. Người cũng mừng
không kém Hót có thể còn mừng hơn nữa đó là nữ
hoàng nín để, mừng vì nữ hoàng khỏi còn sợ lương
tâm cắn dết vì giết chồng người. (Nữ hoàng không
cố rằng và lương tâm cũng chẳng có rằng,
nếu có là cả hai cùng có rằng già). Thăm mộ vợ xong
Lê tài Hót ra phi trường lãnh IO va ly, nhưng Hót
chỉ lãnh được có một cái, cái va ly chứa toàn đồ lót
đàn bà như xú chiềng, xì líp, còn những cái va ly
kia đựng sa phía thì Quan Thuế xin lỗi cho vào kho
tang vật lập biên bản buôn hàng lậu. Lê tài Hót cay
cú lăm đành lên xe ra về cùng với cái va ly đồ lót
đàn bà. Hót định nhờ người số Một can thiệp cho
Hót lấy nốt số đồ lậu thuế ấy ra, nhưng chắc gì xin
được.

Lê tài Hót mua làm gì đồ lót đàn bà như vậy,
để đem bán lại chẳng? chắc không phải, nói theo
người đồng viên của Hót là Nguyễn Văn Dậu, Hót
mua về để o bế nữ cử tri, Hót biểu họ làm quà, Hót
quả sành tâm lý nữ nhi, đàn bà nào không thích bận
đồ lót ngoại quốc. nó thường làm tặng về đẹp
những « chỗ kín » Hót biểu họ (thường là nữ cử tri
đẹp) và yêu cầu họ thay đồ luôn trước mặt mình để
bận đồ lót Hót cho. Hót có bệnh khoái ngắm đàn bà
lúc lom khom thay quần áo lót.

Nữ Hoàng nín để nghe nói Hót mắc bệnh này
lấy làm giận lắm, nhưng Nữ Hoàng chưa xé xác hẳn
được, vì nữ hoàng chưa là cái gì chính thức của
Hót cả, Nữ Hoàng bèn về hành hạ anh Bảy Ali. cho
đã tức.

SƠN - HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON
ĐT. : 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.
Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng
Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ
cả Chúa Nhật và ngày lễ.

NÓI LÁO MÀ CHƠI

GÃ THÂM

nhỏ
lông
báo

☐ Công Tử Hà Đông

HÒA BÌNH

Tuần qua, những ngày cuối tháng 7 Tây, tình hình chính trị Giao Chi có 2 sự kiện đáng bình luận.
2 — Tổng Thống VNCH lại nói về vấn đề hòa bình.

2 — VNCH và Ấn Độ rắc rối, si và nhau.

Hòa bình, qua những lời tuyên bố của T.T. Thiệu, vẫn còn xa lắc xa lơ. Hòa bình, kể từ ngày đất nước ta có chiến tranh, chưa bao giờ đến gần chúng ta và tuần qua, hòa bình vẫn chưa thấy lộ dạng. T.T. Thiệu lên tiếng bằng lòng cho những nhân vật trong MTGPVN được ứng cử, nhưng chỉ ứng cử với tư cách cá nhân như bất cứ công dân nào. Và nhất là không liên hiệp với Cộng sản cùng tay sai của BV. Chỉ một chuyện đó cũng đủ cho thấy trong thời gian tới chưa thể có hòa đàm, giữa 2 phe. Cộng sản không thể trở về ứng cử trừ phi họ muốn tự sát.

Việc ngưng bắn và đôi bên đầu ở đây cũng là một việc chỉ nói được chứ không thể thực hiện được một cách ôn hòa. Giả vờ như Cộng sản chịu như thế, tất sẽ xảy ra một cuộc tranh nhau chiếm chỗ, Tranh chiếm tức là đánh nhau. Nếu thực sự đôi bên đi đến thỏa thuận ngưng bắn và phe nào ở đầu sẽ ở đó, chiến tranh sẽ trở thành dữ dội kinh khủng trước khi tiếng súng ngưng nổ.

OPERATION Q

Vụ thứ hai đáng kể xảy ra trong tuần lễ cuối tháng Bảy Tây là vụ ta rắc rối với Ấn Độ.

Chỉ vì cái Him Thị Bình được chánh phủ Ấn tiếp đón, ta có phản ứng bất mãn. SV Giao Chi đốt quốc kỳ Ấn trước Tòa Tổng lãnh sự Ấn ở Sài Gòn. SV Ấn trả đũa đốt hình nộm TT Thiệu trước Tòa Lãnh sự VN ở Tân Đề Ly. Lại trả đũa: TPB Giao Chi xuống đường Tự Do, phong tỏa Tòa Lãnh sự Ấn và đốt hình nộm Nữ Thủ tướng Indira Gandhi.

Đôi bên Việt - Ấn đánh qua, đánh lại. Bên nào cũng đòi nhau phải xin lỗi, bên nào cũng uất hận vì quốc thể bị chà đạp. Vô tư mà nói vụ rắc rối này gây thiệt hại cho cả 2 dân tộc Việt và Ấn. Chỉ có Thị Bình ở giữa là khoái tí. Đau thật.

Chúng ta biểu tình đốt quốc kỳ Ấn, người Ấn không cù gì mà không đốt quốc kỳ ta. Gây rối với họ, chúng ta chịu nhiều thiệt hại hơn. Ta có cái phải của ta và họ có cái phải của họ.

Gã Thâm, từ ngày đầu tiên xảy ra vụ rắc rối Việt-Ấn, đã lên tiếng không hưởng ứng những vụ biểu tình, đốt cờ. GT đã chủ trương một hành động trả đũa ôn hòa nhưng rất hữu hiệu. Đó là hành động quyt tiền nhà đất và tiền nợ của Chà Và.

Ấn Kiêu làm chủ rất nhiều nhà, đất ở Segoong. Sét Ty Chà Và cho công chức, tư chức ta vay tiền lời «xanh xít đít đui» rất thê thảm. Ta chỉ cần trả đũa bằng một Operation Q, cam đoan Ấn Kiêu sẽ đau hơn hoạn và sẽ làm áp lực với chánh phủ họ để chánh phủ họ chấm dứt cuộc tình duyên với Thị Bình.

Hãy ngưng các cuộc biểu tình, đốt cờ, đốt hình nộm để cho công chức, tư chức Giao Chi con nợ của Sét Ty Chà Và biểu lộ lòng yêu nước.

NHẬT BẢN và VN

Đa số các báo Nhật Bản và Tivi Nhật từ lâu rồi vẫn khai thác kỹ những hình ảnh xấu của miền

Nam VN. Kể từ ngày quân đội Mỹ đặt chân lên đất VN, người Nhật lại càng khai thác nặng tay hơn những tình trạng sa đọa, trụy lạc, bê bối ở miền Nam VN.

Những người có trách nhiệm về ngoại giao của Giao Chi khoan tay, bắt lực trước khuynh hướng trên của báo chí Nhật. Họ chạy tội bắt lực bằng cách nói rằng đó là vì báo chí Nhật thiên tả, tức là thân Cộng, nên mới bêu xấu VN.

Chạy tội như thế là trốn trách nhiệm. Thực ra, không phải báo chí Nhật thiên tả, bằng chứng là ở Nhật, đảng Cộng Sản yếu sùu không làm nên cơn bão giông. Điều cần nhớ là người Nhật vẫn có mối thù thâm căn cố đế với người Mỹ. Nguyên do là 2 trái bom nguyên tử ném xuống đất Nhật năm 1945, cuộc đầu hàng vô điều kiện của Nhật và thời kỳ quân Mỹ chiếm đóng đất Nhật sau Thế Chiến. Người Nhật trả thù gián tiếp người Mỹ bằng cách phôi bày những thảm cảnh xã hội do người Mỹ gây nên ở VN.

Tuần qua, 1 phái đoàn báo chí Nhật, có Tivi đi theo đã tới thăm VN. Ấc ôn thay những ông Giao Chi có nhiệm vụ tiếp đón phái đoàn này đã dàn xếp để họ đến Trung Tâm Petrus Ký, phỏng vấn, quay phim TPB Giao Chi đang sống lây lất ở đây.

Kết quả là ký giả và Tivi Nhật vô được một đê tài tai hại cho ta và giá trị bạc triệu với họ: Họ vô được TPB Nguyễn Văn Thanh. Và TPB này kể lể với họ tình cảnh của anh: Anh tàn phế với cấp độ 95 phần trăm, 15 tháng nay anh chưa được lãnh một đồng lương nào. Vì quá túng quẫn, anh phải đi vờ đi làm cho Mỹ và Mỹ đã cướp mất vợ anh. Cách đây 3 ngày, anh được tin vợ anh đã làm hôn thú với ông bạn Mỹ nọ và theo chồng mới về Mỹ, bỏ chồng cũ tàn tật vì nước và mẫy đũa con thơ dại...

Chuyện đời của người TPB Giao Chi ấy thực là một đê tài bằng vàng của báo chí và Tivi Nhật Bản. Ta không thể trách được người Nhật, ta cũng không trách được anh TPB. Anh cay đắng, khổ sở thì anh nói ra...Kể khổ được cũng có thể bớt khổ được đôi phần. Đáng trách là những kẻ có trách nhiệm phục vụ TPB. Và...những kẻ nào đó có trách nhiệm trong việc tiếp đón phái đoàn báo chí Nhật đến thăm VN. Đưa ký giả Nhật đến gặp TPB Giao Chi, những kẻ đó thực đã tỏ ra đặc lực với khách.

TRÁI CỤA

Ông Đỗ Trường Sè Gòong Đỗ Kiến Nhiều tuần qua — không rõ vì lý do nào — lên tiếng khai chiến với những chị em nhẩy cời chuông trong các hộp đêm kín mít. Ông cho lệnh cấm đi vô các em nhẩy cời chuông nhưng cả 10 ngày sau, bàn dân thiên hạ chưa thấy ông lượng được một thành tích nào cả. Nghĩa là các «club» kín cổng, cao tường quá, ngoại nhân chúng nó bất chấp nhận viên công lực ta, cóc cho ta vào... nên cấm chẳng vô được em nào nhẩy cời chuông đem ra chụp hình cho bà con coi chơi.

Chuẩn Trương Trần Văn Hai, TGĐCSQG, hồi còn là Đại Tá, tuyên bố sẽ dẹp phá rối với bất cứ giá nào. Gặp ngay mấy ngày Sinh Viên, TPB Giao Chi xuống đường chống Chà Và. SV, TPB cũng gây rối nhưng lại gây rối vì yêu nước.

GT, đã hơn hai lần, kêu gào nhà cầm quyền chú ý đến bọn quái vô xẻ 2 bánh của dân nghèo ở đô thành. Chẳng thấy ông nào lên tiếng tuyên chiến với bọn vô xẻ cam kết diệt bọn quái vô...để cho GT có dịp nâng bì.

TRÁI BOM THỐI ĐIỆN LỰC VN VÀ HỒ TẤN PHÁT

Trái bom thối Điện Lực VN vẫn còn bốc mùi sặc sụa và hứa hẹn sẽ còn nhiều chất khó ngửi nữa được tiết ra từ đó trong những ngày sắp tới. CO đặc biệt chú ý đến Sở Điện bởi vì CO đã biết rõ những hành động tham nhũng của bọn ma đầu từ bao năm tác quái ở đó.

Ma đầu đáng kể nhất là Hồ Tấn Phát Tổng Giám Đốc Điện Lực VN. Hồ Tấn Phát là em của Hồ Thông Minh, và Hồ Thông Minh hiện nay đang khoác áo «chính khách lưu vong» ở Pháp. Hồ Thông Minh nguyên là tay sai của Thực dân Pháp, đã từng được Pháp dùng áp lực đưa vào chánh phủ Ngô Đình Diệm đầu tiên năm 1954. Chánh Phủ Diệm có Hồ Thông Minh làm Tổng Trưởng QP chỉ sống được vài tháng. Trong thời gian đó ông Diệm mới chỉ giữ chức Thủ Tướng CP khiêm nhượng. Khi đã có một chút thế lực, ông Diệm chống lại Bảo Đại và giải tán luôn chánh phủ để lên làm Tổng Thống và đã hết những tay sai của Pháp ra, trong số này có Hồ Thông Minh.

Hồ Thông Minh qua Pháp với Trung Tướng Con Tây Nguyễn Văn Hinh. Ở Paris, Minh đóng vai chính khách lưu vong cùng với những Trần Văn Hữu, Nguyễn Hữu Châu v.v... Đến ngày Phạm Văn Huyền tới Paris, Hồ Thông Minh tách khỏi nhóm bạn cũ để bắt tay chặt chẽ Phạm Văn Huyền để tuyên truyền thực hiện một miền Nam VN trung lập theo kế hoạch của De Gaulle.

Nhưng cuộc hợp tác giữa Phạm Văn Huyền và Hồ Thông Minh không được bền lâu. Trong thời gian gần đây, chính Phạm Văn Huyền đã tố cáo Hồ Thông Minh về các tội hoạt đầu và nhận tiền của tư bản Pháp. Phạm Văn Huyền tiết lộ nòng chính Hồ Tấn Phát đã giữ những số tiền lớn từ Saigon sang Pháp cho Hồ Thông Minh.

Hồ Tấn Phát lấy những số tiền lớn ấy ở đâu ra ?? Những số tiền thâm thủng không lồ ở Công Ty Điện Lực VN được chuyển đi đâu ?? Chúng ta không thể chấp nhận được tình trạng một Hồ Tấn Phát làm kinh tài lấy tiền cho anh hần là Hồ Thông Minh hoạt động trung lập ở Pháp.

Sở dĩ CO phải nói nhiều đến Hồ Thông Minh là vì có nói đến Hồ Thông Minh mới nói bật vai trò gian hiểm của Hồ Tấn Phát. Mới đây, sau khi có tin Hội Đồng Quản Trị ĐLVN cũ, do Nguyễn Trung Trinh làm Chủ Tịch, đã bị giải tán để thay vào bằng một Hội Đồng Quản Trị mới, lại có tin các tay ma đầu đang làm «ma nớp» để đưa Hồ Tấn Phát trở về giữ chức Chủ Tịch HĐQT thay Nguyễn Trung Trinh.

Chúng tôi kịch liệt chống lại việc đề cho Hồ Tấn Phát nắm giữ ngành Điện. Chúng tôi không chống cá nhân Hồ Tấn Phát nhưng chống vì hần là tay sai của thực dân Pháp và hần giúp anh ruột hần là Hồ Thông Minh tuyên truyền đã phá chế độ ta ở Pháp.

Số sau chúng tôi sẽ đưa ra trước công luận những tài liệu liên can đến số bạc 700 triệu do ông Tây Nhà Đền còn thiếu của Điện Lực VN và số bạc 777 triệu tiền quỹ canh tân do dân Sài Điện đóng góp.

BẬT BỎ VỚI CS NGƯỜI VIỆT CÔ ĐƠN HẾT CÔ ĐƠN
Dân Biểu con nít Lý Quý Chung
ĐANG CHƠI ĐAO 2 LƯỠI

LÃNH TỰ BABILAC
NGUYỄN VĂN NGÀI LỘNG
NGÔN, GS NG. CAO HÁCH
THẦY HỌC CỦA ÔNG LÀ
ĐÀN EM... CHÍNH TRỊ ÔNG

SAIGON. Lãnh tụ Babilac Nguyễn Văn Ngai cha đẻ của liên danh con cá vờ chơi ba hồi loạn ngôn rằng: Năm nay ông đưa các đàn em của ông ra tranh cử Thượng Viện để tạo hậu thuẫn cho ông ra tranh cử Tổng Thống V.N.C.H năm 1971. Ông tin chắc liên danh đàn em của ông sẽ thắng. Ai cũng biết thụ ủy liên danh CON CÁ là giáo sư Nguyễn Cao Hách, một nhà trí thức khoa bảng, 1 người đã từng dạy học nhiều năm tại trường luật. Ông Ngai tuổi chỉ đáng con ông Hách, cũng đã tốt nghiệp trường luật, và là học trò của ông Hách, nay ông Ngai lại tuyên bố một câu hách như trên, quả là ông Ngai đã coi tình sự đệ như rơm rác. Không biết ông Hách khi nghe thấy ba hồi loạn ngôn trên của ông Ngai ông Hách sẽ nghĩ sao, chứ ông Nghị Sách một Nghị Sĩ sáng giá hơn ông Ngai nhiều đã phải lắc đầu than thầm « Văn minh Đông Á trời thu sạch. Nay lúc cương thường đảo ngược ru » Còn ông Ngai nói là năm 1971 ông sẽ ra tranh cử Tổng Thống. Ôi trời ơi, ông Ngai mà làm Tổng Thống thì bỏ mẹ dân Giao Chỉ rồi. Có lẽ vận nước tới hồi mặt nên mới có một Ngai Tổng Thống như ông Nguyễn Văn Ngai. Ông Ngai, xin ông đó, ông tiểu lâm và làm trò hề vừa thôi.

SAIGON.— Không hiểu đâm phải kit ai mà ông Dân Biểu con nít Lý Quý Chung đang chơi dao hai lưỡi, ông Chung đang hô hào xây dựng một miền Nam trung lập trong một Đồng Dương trung lập. Ông Chung đã đăng đàn thuyết pháp um sùm, ông ca ngợi chánh sách Trung Lập còn hơn sự tổ Trung Lập chế của ông là con chó ăn vụng bột Hồ Hữu Tường. Có lẽ ông Chung đã đọc sách «Ngàn năm một thuở» của họ Hồ, ông thấy lúc này là lúc ông cần đánh ván bài đề cao tên tuổi, mà cỡ như ông, tài cán, chính trị chẳng bằng ai, uy tín cũng thuộc loại hạng bét, nên chỉ có cách đánh đấm với C.S là đề nổi tiếng đòi Trung Lập giữa lúc Thị Bình sang xứ Cà Ri dùng miệng lưỡi con rắn của zê hô va thuyết pháp Trung Lập, Liên Hiệp. Ông lên tiếng đòi Nam V.N phải trung lập, nên nhớ không có Bắc V.N, giữa lúc anh Nixon có vẻ đang mệt mỏi, đang muốn đi tơ với C.S

Ông Chung thường tự nhận là một thứ «Người Việt cô đơn» và ông hơi kiêu hãnh trong cái vỏ cô đơn của một con ốc. Nhưng từ nay ông sẽ hết cô đơn, vì ông đã tìm được những người bạn đồng tâm, đồng chí, những người bạn đó. Đề nghị ông Chung nên làm một cử khác bay bướm hơn đề đề bề nổi tiếng, cứ xé mẹ nó Hiến Pháp chín nút của đệ nhị Cộng Hòa đi, vì bản Hiến Pháp «phản động» này có điều khoản không chấp nhận một chánh sách Trung Lập, nhất là trung lập thân Cộng ở Nam V.N.

Đố chơi
đề chọc

LTS. Trước khi tiếp tục trò «đố chơi đề chọc» chúng tôi xin có đôi lời bổ cáo rằng 4 cái toán Ngư Ông, Nhâm Xà, Thờ Bà và Trầm Lặng này «lì» quá chừng! Họ đố đã mấy phút rồi, bên ngoài còn bao nhiêu toán muốn nhào dzô, nhưng mấy toán kia không chịu ra, cứ đòi được tiếp tục ăn thua đủ với nhau một còn ba mất mới chịu thôi!

Ban Giám Khảo sợ họ còn hơn là mấy ông Cò sọ Lĩnh Quê, cho nên danh phải đề cho dự thêm một nhiệm kỳ nữa...

BÀN TAY NÀO?

HỎI.— Tại sao Hội Đồng kinh tế xã hội bỗng dưng chĩa mũi dùi vào vụ thuốc Tây bán cho Vixi và nâng nặc đòi chính phủ phải tìm ra bàn tay thủ phạm?

NGƯ ÔNG.— Khờ quá! Ông Độc Long đã tuyên bố là không nói, mà rồi cái Hội Đồng của ông cũng lại có nói bằng được.

NHÂM XÀ.— Tại vì Ông Chủ tịch nghi trong vụ này có bàn tay lông lá mà ông vẫn ghét cay ghét đắng.

THỜ BÀ.— Chắc là tại mấy Bà của mấy ông Hội Đồng bị mua thuốc đắt nên xúi mấy ông đặt vấn

đề với chính phủ.

TRẦM LẶNG.— Chung quy cũng chỉ tại cái bàn tay vàng khè đang giấu trong túi hai ông Liệt lão đề chờ dịp ôm chân Rồng.

BAN GIÁM KHẢO.— Trầm Lặng tuyệt vời: 5 điểm:

SỬ CHIÊNG, XÌ LÍP, SA PHIA?

HỎI.— Cậu Sáu được Nhà Nước cho đi du hí, lúc về Cậu khuan theo 4 va ly xứ chiêng, xì líp, sa phia, đề làm gì vậy nhĩ?

NGƯ ÔNG.— Điều đó chứng tỏ chúng ta đang sống trong một xã hội hoàn toàn tự do. Tại sao lại cứ chồm chồm vào đời tư người ta thế nhĩ?

NHÂM XÀ.— Thôi, tại bà xã của Cậu vừa mới quy tiên. Cậu ấy đem những món ấy để ngắm cho đỡ ghiền vậy mà!

THỜ BÀ.— Không phải thế. Những món ấy các Bà thích nhất. Cậu ta mua cốt để đem biếu mấy Bà đặng sau này chui cửa hậu cho dễ chứ gì!

TRẦM LẶNG.— Gớm! Làm gì có chuyện biếu xén với Cậu Sáu. Cậu ta mua về để bán kiếm lời đấy!

BAN GIÁM KHẢO.— Đến hôm nay mới thấy Thờ Bà giải đáp một câu nghe được: 5 điểm!

28 VỊ TƯỚNG TÁ LÊN CẤP?

HỎI: Tại sao không có nhân định gì cả mà 28 vị Tướng và Đại Tá bỗng được lên cấp ào ào?

NGƯ ÔNG.— A, cái vụ này đã được chuẩn bị từ lâu, nhưng bây giờ mới cấu xát xong.

TIN... ĐỌC

THIÊN KHÔI PHỤ TRÁCH

THÂN GÁI DẬM TRƯỜNG
Bà Đại chạy long tóc gáy đi vận động

SAIGON.— Bà Nghị Nguyễn Phước Đại đang chạy long tóc gáy, cháy lông chân từ Bến Hải tới Cà Mau để lo vận động cho liên danh Lữ Đoàn của bà. Hơn một năm nay, từ ngày bà dứt khoát từ trường chạy từ khối Độc Lập, một khối chuyên đánh đu giữa cái lợi và cái hại vật chất, một khối được mệnh danh là «con

lật đật» sang khối Đối Lập bà đã trở nên sáng giá. Bà đã thoi nhà nước nhiều cú đầu điên khiến ông Nghị nâng bi họ Hoàng tên Rùa vàng nổi giận, và làm Cao Cầu Bộ Trưởng nhiều lúc muốn thốt lên cồ. Bà Đại là đàn bà, nhưng cầm đầu chín vị đàn ông. Được núp bóng quần hồng, nhiều vị đàn ông khoái lắm, người khoái nhất là ông sư về trần Danh Bao. Từ ngày được gửi hơi đàn bà, ông Danh Bao hoạt động hăng lắm, ông đi khắp vùng bốn chiến thuật, ông đã thề phải hạ cho được hai tên thù nghịch Thạch Sung và Sơn Thái Nguyên. Hai ông Nguyễn, Sung cũng là người Việc gốc Khờ Me như ông Danh Bao, và cũng ra tranh

cử với ông. Nếu không có hai «tên phá thói» này, liên danh của ông chắc hốt hết phiếu của người Việt gốc Khờ Me.

Khách quan mà nói, liên danh của Bà Đại dậm về hạng ba lắm, vì 3 triệu đàn bà cử tri toàn quốc chẳng lẽ không ủng hộ một người đồng phái. Sư ông về trần Danh Bao nếu kỳ này đắc cử, Con Ông sẽ mua biếu ông một cái mõ, một cái chuông, để khi vào tới Thượng Viện ông sẽ vừa tụng kinh cầu cho Thượng Viện sớm siêu sinh, tịnh độ vừa gõ mõ cốc cốc, rồi khi nào rồi rồi ông dạy bà Đại đọc kinh Bồ Tát vì bà Đại là người Công Giáo, bà chỉ biết đọc kinh kinh mừng.

Bị phạng tối tăm mặt mũi
ông Mầu đi lễ Phật để cầu an

SAIGON.— Liên danh Hoa Sen của ông Vũ Văn Mầu, một liên danh có hy vọng về đầu trong kỳ tranh cử bán phần Thượng Viện đang bị phạng tối tăm mặt mũi. Lý do bị phạng chính là lý do có thể về nhất của liên danh ông. Mấy hôm nay ông Mầu lo héo cả người, suốt ngày ông chỉ quanh quẩn ở An Quang tự, ông cũng cầu kinh xin Phật tổ độ trì, một điều mà ông chưa từng làm bao giờ. Ông đã cầu y như chú tiểu

Lan trong Hồn Bướm mơ tiên của Khải Hưng. Đệ tử dốc lòng mộ đạo, xin Phật tổ độ trì cho đệ tử không phải tu thành chánh quả, mà được đắc cử vào Viện Bồ Lão «Nghe ông Mầu cầu xin mấy pho Thượng Phật chẳng hiểu bằng đất hay bằng gỗ mít suýt phá lên cười. Nếu Thượng Phật biết cười chắc ông Mầu sẽ ba chân bốn cẳng chạy như bay ra khỏi chùa, vừa chạy vừa «A Men, Lạy Chúa tôi»

NHÂM XÀ.— Hừ! Đây chỉ là kế hoạch chuẩn bị cho năm 1971.

THỜ BÀ.— Ô! cái vụ này các Bà đã biết từ khuya. Nhiều Bà đã đi mua lon sẵn cho mấy ông từ lâu rồi.

TRẦM LẶNG.— Sống lâu thì phải lên lão làng, có gì đâu phải thối mả.

BAN GIÁM KHẢO.— Trầm Lặng sai bét vì sao còn nhiều ông khác cũng sống lâu mà không lên lão làng? toán Thờ Bà trả lời lạc đề. Ngư ông chỉ đúng trên giấy tờ. Chung quy Nhâm Xà rành vụ này hơn ai hết: 5 điểm để ngồi uống nước trà cho đã!

ĐÀO NGŨ, ĐIÊN RỒ?

HỎI.— Vậy chứ cái vụ ông tổng lãnh sự đào ngũ, ông xử lý thường vụ điên rồ rồi sẽ đi đến đâu.

NGƯ ÔNG.— Nếu quả thật là Bộ Ngoại Giao ra chỉ thị, thì ông Ngoại sẽ phải lãnh đủ.

NHÂM XÀ.— Sức mấy? Thứ hỏi ai đã cho phái đoàn Tám Hà, kỹ sư Bưu qua bên đó rồi tại ông tổng lãnh sự đi chỗ khác chơi để cho người ta làm việc?

THỜ BÀ.— Thôi thì việc này cứ để mấy Bà đàn xếp mí nhau là hơn, bên An Độ có nhiều sa phia lắm! Người ta gọi là hột xoăn Ấn mà!

TRẦM LẶNG.— Im lặng là vàng.

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Trầm Lặng giỏi thật, biết trước là vụ này sẽ được xử chìm xuống: 5 điểm!

Tìm hiểu khả năng ngoại giao và vụ Thị Bình thăm Ấn

NOC ĐỘC

GÀI SĨ

Tuần trước, bọn Con Ong đã đề cập đến vụ Tổng Thống và Phó Tổng Thống cùng nói về cuộc bầu cử 1967, và hai người nói trái ngược hẳn nhau. Lần này, xin đề cập tới một vụ đồng đố cho Tướng, Tướng đố cho đồng, vừa xảy ra trong lãnh vực Ngoại Giao. Xin tóm tắt câu chuyện như sau.

Trung tuần tháng bảy, Thị Bình, Ngoại Trưởng của «chính phủ» Việt Cộng thăm viếng Ấn Độ, được chánh phủ Ấn tiếp như một quốc khách. Chánh phủ VNCH không có phản ứng tích cực. Tổng Lãnh Sự VN ở Ấn là Phạm Trọng Nhân sang Nepal lánh mặt. Phó Tổng Lãnh Sự Lê Thành Khê đòi Chánh Phủ Ấn bắt Thị Bình trao cho Chánh Phủ VN. Tối ngày 23-7, Tổng Thống nói với báo chí rằng ông Phạm Trọng Nhân nếu tự ý sang Nepal là «đào ngũ», nếu lánh mặt theo lệnh của Bộ Ngoại Giao, thì Bộ này có lỗi. Mấy hôm sau ông Nhân về Saigon tuyên bố rằng ông chẳng có lỗi gì cả, vì tất cả mọi việc đều làm theo chỉ thị của Bộ Ngoại Giao. Trong khi ấy sinh viên biểu tình xé cờ tòa Tổng Lãnh Sự Ấn ở Sg. Ấn Kiều cũng biểu tình phản đối thái độ thân VC của Chánh Phủ nước họ. Sinh viên Ấn trả đũa bằng cách biểu tình trước tòa Tổng Lãnh Sự

VNCH bên Ấn, đốt hình nộm T.T. Thiệu, và yêu cầu Tòa Tổng Lãnh Sự VN phải treo cờ rũ một tuần. Phế Binh VN lại phản ứng bằng cách đốt hình bà Thủ Tướng Ấn trước Tòa Tổng Lãnh Sự Ấn ở Saigon.

Sáng 3-8, Ngoại Trưởng Lâm họp báo cho biết Bộ Ngoại Giao VN chẳng có lỗi gì cả. Bộ xác nhận ngày 1-7 có ra lệnh cho ông Phạm Trọng Nhân lánh mặt, nhưng sau đó 10 ngày, đã đánh điện cho ông Nhân ở lại theo lệnh của Phó Tổng Thống, đề đổi Phó với Thị Bình, nhưng ông Nhân cứ đi Nepal. Sau đó, ông Nhân còn tự ý về Saigon, tuyên bố với báo chí đổ hết tội cho Bộ Ngoại Giao, và Bộ đã chấp thuận đơn từ chức của ông Nhân. Đồng thời, Ngoại Trưởng Lâm cho biết VNCH đã quyết định có biện pháp «bất thân thiện» với Chánh Phủ Ấn, nhưng chưa nói sẽ bất thân thiện như thế nào.

Hôm sau, 4-8, tại Ấn Độ, Tổng Lãnh Sự Phạm Trọng Nhân tuyên bố với báo chí là ông không hề xin từ chức như lời tuyên bố của Ngoại Trưởng Lâm, nhưng sẵn sàng làm theo mọi quyết định của Bộ Ngoại Giao, nghĩa là có cách chức thì chịu, chứ không từ chức.

Đó là vấn đề nội vụ câu chuyện. Sau đây, xin đề cập

trong diềm một.

THEO ĐUÔI

Trước hết, câu chuyện trên đã chứng tỏ Việt Nam Cộng Hòa quá yếu về mặt vận động Ngoại-Giao, không biết tính trước mọi việc, không phản ứng kịp thời. Đề câu chuyện xảy ra rồi mới có phản ứng theo đuôi.

Vụ Thị Bình thăm Ấn Độ đã được chánh phủ Ấn loan báo từ lâu, chứ không phải là một câu chuyện hoàn toàn bí mật đến nỗi Bộ Ngoại Giao VNCH không hề biết.

Đáng lẽ, ngay khi biết chánh phủ Ấn cho Thị Bình viếng Ấn như quốc khách, Bộ Ngoại Giao VN phải có phản ứng ngay, một mặt yêu cầu Ấn xét lại quyết định tiếp Thị Bình, trình bày cho họ biết rằng làm như vậy là một thái độ «chửi bới» VNCH, trong khi VNCH vẫn thân thiện với Ấn và các Ấn Kiều ở VN. Mặt khác, phải ấn định một kế hoạch nếu Ấn vẫn cứ tiếp Thị Bình, thì sẽ phản ứng như thế nào. Phải vận động với Ấn kiều tại VN tỏ thái độ với họ ngay trước khi Thị Bình đến Ấn, và Tòa Tổng Lãnh Sự VNCH tại Ấn làm gì, nói gì trong thời gian Thị Bình viếng Ấn.vv..

Đáng lẽ phải làm như vậy, nhưng VNCH đã không làm như vậy. Không yêu cầu chánh phủ Ấn xét lại quyết

định tiếp Thị Bình. Không ấn định trước một kế hoạch đối phó. Đến nỗi không có cả những chỉ thị rõ ràng cho Tòa Tổng Lãnh Sự VNCH Ấn. Lúc đầu, Bộ Ngoại Giao tự ý ra lệnh cho Tổng Lãnh Sự Nhân lánh mặt. Rồi sau 10 ngày, lại theo lệnh Phó Tổng Thống, đánh một điện khác ra lệnh cho ông Nhân ở lại Ấn để đối phó. Nhưng cũng không nói rõ phải đối phó như thế nào. Chẳng lẽ ở lại «đánh võ rường» với Thị Bình? Chính vì thiếu những chỉ thị rõ ràng nên Phó Tổng Lãnh Sự Lê Thành Khê mới có thái độ «ngớ ngẩn» khi đòi Chánh Phủ Ấn bắt Thị Bình trao cho VNCH, một đòi hỏi chỉ làm trò cười cho thế giới.

Chỉ huy ngành Ngoại Giao, cũng quan trọng như ngành Quốc Phòng. Có khi quan trọng hơn. Vì thế, Bộ Ngoại Giao của các nước được coi là quan trọng hàng đầu trong Chánh-Phủ. Về Quốc Phòng, phải có tình báo, và hoạch định kế hoạch đối phó với mọi dự tính của đối phương. Làm Quốc Phòng mà để địch nó đánh cho vỡ mặt, rồi mới mua võ rường chống đỡ, thì còn trời đất nào nữa. Ấy thế mà các nhà có trách nhiệm về Ngoại Giao của ta đã để như vậy. Có đẹp mặt không?

AI ĐÀO NGŨ?

Theo lời Tổng Thống, nếu Tổng Lãnh Sự Phạm Trọng Nhân tự ý bỏ sang Nepal lánh mặt, là «đào ngũ».

Sự thật, vấn đề phải đặt như thế này:

Theo truyền thống ngoại giao trên thế giới, một nhà ngoại giao, khi thấy danh dự của nước mình bị xâm phạm, thì phản ứng đầu tiên là lánh mặt. Khi Chánh Phủ Ấn quyết định tiếp Thị Bình như một quốc khách, là cố ý làm nhục VNCH. Đại diện ở Ấn phải lánh mặt, đó là thái độ đúng truyền thống Ngoại Giao. Chẳng lẽ cứ ở yên tại Ấn để giương mắt nhìn kẻ khác làm nhục nước mình. Bộ Ngoại Giao lúc đầu đánh điện cho TLS Nhân tạm lánh mặt, là làm đúng truyền thống Ngoại Giao.

10 ngày sau, Bộ Ngoại Giao lại theo lệnh Phó Tổng Thống đánh điện bắt ông Nhân ở lại đối phó. Nhưng có ra chỉ thị cho Tòa Tổng Lãnh Sự VN ở Tân Đề Li đối phó như thế nào không? Chẳng lẽ đối phó bằng cách cãi vã tay đôi, hay xé cho Thị Bình một mẻ, như kiểu đánh ghen?

Khi Phó Tổng Thống ra lệnh cho Bộ Ngoại Giao bắt ông Nhân ở lại, thì Phó TT có chỉ thị cho Bộ NG một kế hoạch đối phó như thế nào không? Nếu không có kế

hoạch đối phó, mà Bộ NG cũng cầm đầu cầm cổ đánh điện cho ông Nhân ở lại đối phó, thì Bộ NG có khác gì cái «trạm giây thép» chỉ truyền lệnh của Phó T.T. Nhất là khi Bộ NG đã báo Ông Nhân đi rồi, lại phản lệnh bắt ở lại. Lỡ ông Nhân đi trước khi nhận được phản lệnh thì sao?

LÌ?

Như đã nói ở trên, đáng lẽ Chánh Phủ VNCH phải hoạch định một kế hoạch đối phó ngay từ khi biết Ấn Độ định tiếp Thị Bình, trước khi Thị Bình tới Ấn. Phải phản ứng «chặn đầu gió» như vậy, may ra mới tránh được gió độc.

Đang này, đã không có kế hoạch phản ứng trước, đến khi Thị Bình tới Ấn, mà Chánh Phủ Việt Nam vẫn không có một phản ứng tích cực, và rõ rệt nào cả.

Phải đợi hàng tuần sau khi sinh viên Ấn mang hình nộm T.T. Thiệu ra đốt, Bộ Ngoại Giao VN mới loan báo rằng Hội Đồng nội các đã quyết định «bất thân thiện» với Ấn, nhưng vẫn chưa cho biết tiết lộ là bất thân thiện như nào?

Phải chăng, trong trường hợp, Chánh phủ vẫn áp dụng chặt chẽ chỉ thị của Tổng Thống: «làm chánh trị thì phải li». Nhưng «phần nào thôi». Bị người khác đem hình nộm ra đốt, mà vẫn còn li thì hơi quá.

CẢN NHAU

Điều buồn nhất trong vụ Thị Bình là ở chỗ: chẳng những nước ta thiếu một kế hoạch đối phó về ngoại giao, mà sau khi việc đáng tức xảy ra rồi, các nhà có trách nhiệm đã cản nhau hơi kỹ.

Tổng Thống báo nếu ông Nhân tự ý sang Nepal lánh mặt là đào ngũ, sẽ có biện pháp. Nếu ông Nhân đi Nepal theo lệnh của Bộ Ngoại Giao, thì Bộ này sẽ lánh đủ.

Ông Tổng Lãnh Sự Phạm Trọng Nhân báo ông làm mọi việc theo chỉ thị của Bộ Ngoại Giao.

Bộ Ngoại Giao bảo đã đánh điện bắt ông Nhân ở lại theo lệnh của Tổng Thống, mọi tội đổ lên đầu ông Nhân, ông Lê Thành Khê đã tự ý đòi bắt Thị Bình. Bộ Ngoại Giao VN chẳng có lỗi gì cả. Bộ cũng nhận Ông Nhân làm được việc, nhưng đã chấp thuận đơn từ chức của ông, vì ông có lỗi. Ông Nhân báo ông chẳng có xin từ chức bao giờ cả. Có cách chức ông thì cách. (Trong khi đó Ô. Lâm đã dựng đứng có đơn từ chức của ông Nhân, và được ông chấp thuận) Ngoại Giao như vậy là nhất thế giới rồi.

GÀI HÀNG

Tiền hội chợ Osaka và những bê bối của ủy ban phụ trách gian hàng VN

Từ ngày Hội chợ Osaka «Expo 70» khai mạc và Anamta nhận lời tham dự, trên chốn giang hồ, lời thị phi đã nổi lên như cồn. Thoạt đầu người ta đồn về việc tuyển «Ô tét» — tức tuyển chọn những em thơm tho sạch sẽ, không có ghê tầu, không hôi nách, không thổi mồm—đưa sang bên nhật để làm công việc «bày hàng».

Nhiều anh to đầu đã chạy chọt gửi gắm đề nhét bà con mình vào. Ngoài ra nhiều cơ quan nhà nước cũng nhẩy vào đòi xí phần. Cuối cùng thì cái bánh được xẻ làm 5. Tuy nhiên cái vụ chia phần này không gây ra chuyện gì xấu xa bần thỉu; chỉ có một trường hợp cổ cánh thì em bé đã bị mời về nước rồi.

Tiếp đến là vụ cãi cọ về hạ tầng cơ sở của qui em ô tét, tức là bàn về... cái quần. Trên nguyên tắc, quần đàn bà là một cái gì thiêng liêng cao quý, nên qui quan to

chịu khó tốn nước bọt vì cái quần cũng là hợp lý. Đứa nào dị nghị là lão.

Ngoài ra, trong những cuộc bàn cãi về việc tham dự Expo 70, qui vị có thẩm quyền lại còn âm mưu giành cho bà con mình việc bán kỹ vật tại gian hàng. Ngài thực sĩ tranh mãi không được, bèn ra lệnh dẹp luôn cái trò bán kỹ vật. Người ta gọi như thế là «không ăn thì đập đổ».

Thành ra, gian hàng Anamta chỉ có tro khắc mấy món đồ của Thanh Lễ, vài tấm hình to bằng cái... khăn mùi xoa.

Lẽ ra, bán kỹ vật — để nhân đó mà tuyên truyền — là một việc rất nên làm; vừa khiến cho du khách khi ra về còn nhớ tới cái gì là Việt Nam Cộng Hòa vừa có thể thu về cho nhà nước Anamta một khoản tiền lớn dư sức trang trải nợ nần về công tác dựng gian hàng. (Vụ nợ nần này rất bẽ bối, rất đáng lấy làm một xí hồ. Sẽ kể sau).

Những sự kiện trên đây là kết quả của một sự thiếu tổ chức tiên liệu — cứ nước tới dít mới nhẩy — thiếu sáng kiến và bẽ phái. Ba nguyên nhân trên còn đưa tới nhiều sự kiện bẽ bối khác nữa.

Cả kê dê ngỗng

ÁC MỘNG HÒA BÌNH

Trong những câu chuyện nói tới ngày hôm nay, từ chỗ lớn nhất như Dinh Phủ, tới chỗ bình dân nhất như quán cóc đầu đường, ở đâu thiên hạ cũng nói tới hòa bình. Từ một sự đòi hòa bình tức khắc (peace now), dùng tới lũ sinh viên ngoại quốc đầu tóc rậm rạp xum xuê để đòi chủ quyền quốc gia, cho tới sự ngưng bắn đầu gối, của Người đứng đầu cả Nước. Đêm nằm ngủ, cũng có kẻ lầm nhảm nói mê: hòa bình! hòa bình!

Rồi mới cách đây vài hôm, cái sự được gọi hòa bình, lan tràn tới giới chị em ta. Ấy quên, xin được đính chánh là Phong trào đòi quyền sống Phụ Nữ. Cái phong trào này thì rất ư là nhùng nhãng. Đồng đủ các thứ lá đa, lá tre, lá lúa, nhưng lại để cho một ông sinh viên, chọc một cái kim vào má thì sữa phòi ra, làm phát ngôn viên. Một ông nhóc đòi quyền sống cho Phụ Nữ, quả thực là một chuyện khôi hài, hơn nữa, đòi quyền sống chưa thấy đâu, đã thấy chú lái cuộc nói chuyện sang vấn đề hòa bình. Theo như chú thì phụ nữ nước Tây đã năm lần lên đường xe lửa chở chồng, chở con họ đi ra phía Mạc Xây về cõi Đông Dương. Phụ nữ nước Cờ Hoa đã ngăn cản việc đưa « lính đánh thuê » sang đất nước Giao Chỉ. Và chú hồ hào phụ nữ nước này cần phải làm một cái gì để đòi, để bảo vệ, không phải quyền sống của phún, mà là đòi hòa bình. Cả hội trường vỗ tay đồm độp. Có bà, tay đang bận gỡ nịch, bèn vỗ đồm độp vào cái lá đa... Đó chính là một hình thức hoan hô và đá đảo, ý như kiểu đứng giữa của một vài ba ông dân biểu. Vỗ vào cái lá đa cho có tiếng kêu, muốn gọi là hoan hô cũng được, mà muốn gọi là đá đảo cũng được.

Nói về hòa bình thì Người đứng đầu cả Nước đã dạy cho dân Giao Chỉ chúng ta một mớ danh từ mới toanh. Năm ngoái, học được danh từ hòa bình công chánh. Có nhiều thằng dốt nát, cứ nghĩ lần thần rằng, cái hòa bình công chánh này, chắc là sẽ phải nhờ tới hãng RMK. Đối với những thằng dốt nát như thế, chắc chẳng có ai lý đến chúng nó làm cái... mẹ gì.

Rồi mới chiều thứ sáu, trong chương trình cải lương, có ai tình lắm cảm, có đánh kiếm lung tung xoe, Người đứng đầu cả Nước đồng xuất hiện giảng nghĩa về hòa bình, và nhất là hai chữ « da beo ». Không ai nói tới một giải pháp da beo. Vì như thế, có nghĩa là bằng lòng cho Cộng Sản lập những tiểu quốc trong cái đất nước này. Nếu đã thành những tiểu quốc, thì phải có những tổ chức quân sự, hành chánh và nhất là có dân, có đất. Như vậy là trái với Hiến pháp. Trang đầu của Hiến pháp đã được ghi rõ ràng đất nước này là một lãnh thổ bất khả phân. Thằng nào mà « phân » thì thằng đó có quyền ra Tòa Án Quân Sự Mặt Trận, có ông Triệu Khắc Huỳnh ngồi ghế Chánh Án, ăn nói lạng quạng sẽ được ông Chánh Án ghi vào hồ sơ mang « mét » với Tonton. Người đứng đầu cả Nước nhấn mạnh rằng, không có một giải pháp hòa bình nào được gọi là giải pháp da beo, mà chỉ có một sự ngưng bắn da beo, nghĩa là ai ở đâu thì ở nguyên tại đó. Cứ nằm đó mà chờ cho tới khi... có lệnh mới.

Các chú sinh viên là những người đòi hòa bình một cách hăng nhất, kỹ nhất. Hách xì xằng nhất vẫn là chú Phạm Hào Quang, đã thảo một thông điệp, gửi cho Nhà Nước Giao Chỉ Cộng Huê, gửi luôn cho cả Việt Cộng lẫn chính quyền Hà Nội. Thông điệp chú vừa gửi đi buổi sáng, thì ngay buổi tối hôm đó, một trái mìn phát nổ tại Building Kỳ Sơn, làm chết 5 người. Những căn nhà của đồng bào ở hai bên building, đã được hưởng sự tàn phá coi như một đặc ân, và đồng bào đã chảy nước mắt than một câu của Tú Bà: hồi ôi, vốn liếng đi đời nhà ma!...

Không hiểu sau phát nổ ấy, sinh viên Phạm Hào Quang đã tỉnh chưa hay vẫn còn mê man giấc mộng hòa bình.

Nói đến hòa bình hôm nay, bây giờ, không hiểu rằng đã muộn, hay cũng là quá sớm. Vì Ngài Quốc Vụ Khanh Vũ Quốc Thúc, trong một buổi điều trần mới đây, trước Hội Đồng Văn Hóa và Kinh Tế, đã ngậm ngùi, bi ai, thốt ra những câu nói nào nùng. Rằng thì là cho tới bây giờ, chúng ta vẫn chưa có một chương trình Kinh Tế Hậu Chiến. Chưa có một chương trình Kinh Tế Hậu Chiến, mà đã vội nói tới một kế hoạch, một giải pháp hòa bình, thì có khác gì đặt một cái cây trước mặt một con trâu rồi bắt cây ruộng. Nó cũng vô lý như việc bỏ đất đai hoang phế, không có lấy một chính sách dinh điền, nhưng lại đi bàn cãi một chương trình to lớn về... khai thác dầu hỏa ở mãi tận ngoài khơi Phú Quốc. Và cũng y như một con đi rách nát, một con đi năm choạc mà cứ mơ chuyện lấy chồng Quốc Vụ Khanh.

Bởi vậy cái đầu đề của bài này, tôi đã đặt tên là cơn ác mộng hòa bình. Có rất nhiều ngày, ngồi ở một nơi quán rượu, tôi đã bắt gặp một bóng dáng bệ rạc, chiếc miêng méo xệch, đôi mắt chớp liên hồi, ai mời một ly rượu thì vội chấp tay xá. Con người là hình ảnh của một gã Cái Bang chín túi?... Nhưng không, thưa với quý vị độc giả thân mến của bản báo, đó chính là cựu Trung Tướng Dương văn Đức.

Con người hùng của vùng Rừng Sắt, Cà Mau, Năm Căn, Cái Nước, bây giờ là như thế đó. Còn đây là hình ảnh oai hùng của ngày 12-9, trong vụ đảo chính của Lâm văn Phát, ngồi giữa hàng tướng lãnh, can đảm nhận lãnh mọi tội lỗi thay cho thuộc hạ. Theo như tôi nghĩ thì Dương văn Đức là một kẻ có công với đất nước này. Vì sau cuộc đảo chánh bất thành, được hồ hào nên giữ tinh đoàn kết và tinh anh em của quân đội, nên Dương văn Đức đã chịu phục tùng Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng. Nhưng rồi vẫn bị phân biệt, bị đưa ra tòa. Nếu Dương văn Đức dẫn lực lượng của mình đi lưu vong, lập một chiến khu, vừa chống Cộng Sản, vừa chống Nhà Nước, thì bây giờ đã không có một hình dáng thất thểu, thiu thiu, lang thang đi khắp trung tâm thành phố, như là một cái nợ của mọi người. Và do đó, tôi nghĩ tới ác mộng hòa bình.

Hơn một triệu người biết bắn súng, rồi đây sẽ được trở về với đời sống bình thường. Học không hay, cây không biết. Lúc đó thì người khôn của khó, kiếm được một đồng bạc thật đúng với câu « chảy máu con mắt ». Lúc đó làm sao mà ổn định được xã hội với nạn trộm cướp liên miên.

Mới đây, Nhà Nước chúng ta, chỉ mới đối phó với lính què, lính cụt mà đã xính vính. Đảng viên Dùi Cui chỉ là một thứ lính thành phố. Về chiến đấu, không thể so bì được với lính núi, lính rừng... Rồi đây, khi đòi quyền sống, toàn chiến binh không mặc đồng phục, không què, không cụt, nhất định là phải nặng tay, nặng chân hơn lính què, lính cụt. Và mưu kế cũng thâm hơn. Tôi chắc rằng rồi đây, chỉ cần một cánh tay dơ lên thì cũng có hàng ngàn cánh tay dơ lên, hoan hô, đá đảo. Chưa có một chương trình hậu chiến. Lời nói thực thà của ông Quốc Vụ Khanh họ Vũ, đã làm cho nhiều tay súng đang bám cò phải khựng lại, suy nghĩ liên miên.

Có kẻ cho rằng, khi hòa bình, miền què được an ninh, thành phố sẽ bớt người. Không ai dại gì mà cứ chui rúc ở thành phố đầy nghẹt hơi người, người khói, hít bụi cũng đủ rụng hai lá phổi. Nghĩ như vậy là làm lớn... Không sức mạnh nào trói buộc con người, mạnh bằng thứ tiện nghi và cơ giới. Mới cúp điện một nửa ngày đã nhón nháo. Hai giờ đồng hồ không có nước máy, đã coi như một đại họa. Thứ không phát thanh, phát hình một ngày, một đêm, coi phản ứng của dân chúng ra sao?... Nếu vậy thì về vùng quê, con người thiếu hẳn tiện nghi, ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, thì để gì con người rời được khỏi thành phố.

Hơn nữa, chỉ có thành phố mới là nơi dễ kiếm ăn. Không kiếm được được việc làm, người ta cũng có thể sống nhờ bề bạn, chiều chiều rủ nhau uống vài chai la de mà không thắc mắc. Ác mộng hòa bình là thành phố sẽ đông nghẹt những người.

Tôi chưa được đọc cuốn « Hòa Bình nghĩ gì, làm gì » của anh Nguyễn Mạnh Côn, nên không hiểu trong đó anh viết gì, nghĩ gì. Tôi chỉ dám nghĩ tới đời sống của tôi, của hàng triệu chiến hữu đang cầm súng. Và trước mặt tôi là cựu Trung Tướng Dương văn Đức, thần tượng một thời. Cái âm ảnh vẫn là câu nói của ông Quốc Vụ Khanh Vũ Quốc Thúc.

Tôi hỏi một thằng bạn :

— Hòa bình rồi sẽ có giải ngũ tập thể. Mà đã nghĩ tới một công việc làm nào chưa? Một vợ, sáu con, nheo nhóc, tao nghĩ là cái chắc.

Hắn vụt lo lắng :

— Nghĩ tới làm gì. Được tới đâu, hay tới đó. Cứ nghĩ tới sau cái chiến tranh dai dẳng này, mình chưa bị « về quê », đã là một sự may mắn lắm rồi. Hãy cứ buông xuôi!...

Cái thái độ buông xuôi, là một thái độ đầu hàng số mệnh. Cái thái độ đó gần như là có ở hầu hết những người lính hiện nay. Cuối cùng, những kẻ tham nhũng, có tiền, có bạc, sẽ thành lập những xí nghiệp. Và dưới tay, sẽ có những công nhân trong sạch, những người lúc phụng sự cho Nhà Nước, không biết bỏ túi lấy một đồng, để đến nỗi phải tay đứng dậy, vắn rách đến mướp người ra...

Chỉ vì chúng ta chưa có chương trình hậu chiến.

KỶ SAU : Thảm cảnh xã hội khi hòa bình.

ĐÊ-HỨC-CÀN

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

THƯ GỬI HỘI CHỦ BÁO VIỆT NAM

Thưa quý vị,

Một ngày 11 âm của ba tuần trước, sau những ngày làng báo anh dũng và công khai chống nhà nước đề đòi hỏi bằng giấy thuế cũ (hay miễn thuế), quý vị đã kéo nhau đến gõ cửa ông tổng trưởng Thông Tin mà xin xỏ mướn... phân. Phân là phần chứ không phải phần. Sau khi quý vị thành công về vang, nhà nước đã thỏa thuận chỉ cho quý vị (tôi nói quý vị vì Hội Chủ Báo chỉ rất báo ngày) 75 phần 100 giấy trong cái « cô ta » miễn thuế của Bộ Kinh Tế. 25 phần 100 còn lại nhà nước phát cho báo xuất bản bằng Anh ngữ, Tàu ngữ và các báo định kỳ Giao Chỉ.

Thưa quý vị,

Sự gặm nhấm giấy của nhà nước có gì vinh dự cả. Con Ông chúng tôi vốn chủ trương cứ tăng thuế giấy để đưa sức đưa tài thật lực. Nếu tăng thuế giấy, hàng ngũ nhật báo của quý vị kèn ít ra là hai mươi mạng. Nhưng nhà nước miễn thuế, Con Ông cũng bên miễn cưỡng hưởng. Đòi nó vốn chó má mà. Đáng lẽ, chúng ta nên âm thầm gặm nhấm nếu quý vị đứng đỡ cái trò ăn mảnh là khăn đóng áo dài lạy lạy Thông Tin để ăn thêm 10 phần 100. Theo sự tiết lộ có ghi âm đang hoàng, ông tổng thư ký Huỳnh Thành Vỹ, một chủ nhiệm nhật báo (Đồng Nai) từng to mồm chửi các tuần báo dám ở tại phiên họp đại hội báo chí (rất tiếc, sau đó vài hôm, báo Đồng Nai bị tịch thu về tội dám ở, đòi truy), đã hiên ngang gãi gáy: Băm báo định kỳ có tranh đấu, xin đèn trời soi xét. (Sẽ cho đăng bức thư của đàn anh Trần Tấn Quốc, nguyên chủ tịch Hội Chủ Báo Việt Nam chửi Huỳnh Thành Vỹ).

Thưa quý vị,

rời thông tin và kinh tế chưa soi xét cả. Chỉ biết, tháng này, báo định kỳ bị giữ lại 1/3 giấy trợ cấp, hy vọng có đòi nợ được vì giấy còn dành cho nhật báo Cựu Chó, Xò Đê và bọn chủ báo cho cai thầu thuê mướn xét. Ngài tổng thư ký Huỳnh Thành Vỹ, người yêu một thời của bà già lông vịt, chủ nhiệm nhật báo Đồng Nai, có thể chửi cha thằng nào cho cai thầu báo thuê mướn xét đi.

Hội Chủ Báo được bầu ra thì cứ chiếu «nghĩa vụ luận» mà thi hành. Mà nghĩa vụ luận chắc không có năng đi lạy xin phân. Lại những 10 cục lộn! Nền báo ngày, báo định kỳ cũng không dám xếp chung tạp chí Văn, Văn Đề, Bách Khoa, Trinh Bầy với Batman, Lucky Luke, Astroboy, Mầm Lon, Phụ Lũ. Vậy thì phải nghĩ cái 25 phần 100 còn lại cho những báo định kỳ đứng đắn. Sao lại để lủ Cựu Chó, Xò Đê hưởng thụ mưa mà in tặng phẩm, phụ trương mất dạy, vô giáo dục? Bộ thông tin, bộ kinh tế cũng ngỡ ngàng đến thế ư? Sợ báo ngày đến thế ư? Quý vị nhà nước khuyến khích nên báo ngày sa đọa chăng?

Thưa quý vị,

Một nhật báo tranh đấu nổi tiếng như Tin Sáng có thể xếp chung với báo lá cải khốn lộn? Tuần báo, báo định kỳ cũng không dám xếp chung tạp chí Văn, Văn Đề, Bách Khoa, Trinh Bầy với Batman, Lucky Luke, Astroboy, Mầm Lon, Phụ Lũ. Vậy thì phải nghĩ cái 25 phần 100 còn lại cho những báo định kỳ đứng đắn. Sao lại để lủ Cựu Chó, Xò Đê hưởng thụ mưa mà in tặng phẩm, phụ trương mất dạy, vô giáo dục? Bộ thông tin, bộ kinh tế cũng ngỡ ngàng đến thế ư? Sợ báo ngày đến thế ư? Quý vị nhà nước khuyến khích nên báo ngày sa đọa chăng?

Thư sau, Con Ông sẽ viết tiếp nếu như quý vị nhà nước quyết định cho quý vị báo ngày Cựu Chó, Xò Đê ăn thêm phân.

Chào đời hủ ả thêm 10 phân.

THÍCH MẮC

Kép lùn Lương Thế Siêu vẫn chưa được phục vụ tổ quốc tại quân trường sau khi đá khỏi ghế tổng trưởng. Đó là một sự thất bại to đùng.

Nhà báo đã lần lượt đi hết. Giấy tờ quên điều chỉnh có tí Xiu mà tổng thư ký Trịnh Viết Thành cũng được phục vụ tổ quốc, tổ chí khí nam nhi vài tuần ở Quang Trung. Thế nhưng nhà nước quên các cựu tổng trưởng trẻ tuổi chưa đi quân dịch là Trương Hữu Thuận, Lương Thế Siêu v.v...

Bao giờ kép lùn Lương Thế Siêu mới lên đường nhập ngũ? Và nếu được miễn thì do nguyên do nào? Những thanh niên bằng tuổi Lương Thế Siêu rất thức mếc, mong được giải đáp. Trước hết, mong ông chủ tịch ủy ban Quốc Phòng Hạ Viện hỏi thăm sức khỏe Lương Thế Siêu giùm cho cử tri trẻ tuổi chúng tôi biết rõ công bằng ở cái xứ Giao Chỉ này.

CU TRONG MÙA TRANH CỬ

Bây giờ là mùa thời trang nhạc tuyền hòa bình. Đó đây, người ta đòi hòa bình. Hòa bình vô điều kiện và hòa bình ngay lập tức.

Bây giờ cũng là mùa tranh cử. Chim cu hòa bình được cung ra rít. Trong mười sáu liên danh, có đến ba liên danh lòi cu ra rổ gạc.

Con cu thứ nhất là Cu Nhân Dân của thủ lĩnh «phong trào tu» Nguyễn Ngọc Huy. Cu này bị quốc vương chế yếu. Bên uống thêm Tam Tinh Hải Cầu Bỏ Thận Hoàn. Có lẽ đã khỏe ra để thực thi ca dao:

« Một cu chẳng nước non gì

Mười cu đầu lại rừ ri cả đêm »

Con cu thứ hai là Cu Thầy Chừa của ông sư có thuộc lương viên hóa đạo Thích Thiện Pháp. Cu thầy chừa quý lắm. Do đó, có con cu cái Dương thị Lạc đáp theo tiếng gù mà mơ mộng chức nghị cái. Nhưng cu thầy chừa chỉ quý khi... ở chùa. Ra khỏi chùa, cu thầy chừa không có gì đặc sắc. Do đó, Cu Thầy Chừa có hy vọng cầm đèn đỏ.

Con cu thứ ba là Cu Trên Trái Đất. Rõ chán mớ đời. Cu không ở trên trái đất thì ở dưới biển hay lên trời? Khi cu thoát tục là đã rừ. Bởi vậy, Cu Trên Trái Đất đi doong ngay ở vòng đầu.

ÔNG QUAN ĐẦU TỈNH...ĐIẾC

Trước đây, bọn Con Ông có cử đặc phái viên ra Nha Trang điều tra về những hành vi tham nhũng của ông đầu tỉnh. Tài liệu khá đầy đủ. Nhưng dùng một cái thì bđp lại có công tác ở nước ngoài, nên chưa kịp đăng tải.

Tuy nhiên Con Ông cũng đã lên tiếng cảnh cáo. Và cái khoảng thời gian vừa qua được coi như là «tạm treo», nếu quan đầu tỉnh mà biết ăn năn hối lỗi, rất có thể bọn Con Ông sẽ thả theo lòng nhân của Thượng Đế mà tha không phang.

Nhưng rất tiếc quan đầu tỉnh...điếc. Đã không hối lỗi, còn hăng hái phạm thêm những tội tày trời.

Do đó không thể tha được. Cần phải phang nhiều nhiều và dài dài.

TÌU VƯƠNG KHÁNH HÒA VÀ

20.000 TẤN XI MĂNG

Dưới đây là một chuyện mới nhất:

Trong tháng rồi, tỉnh Nha Trang được phân phối 20.000 tấn xi măng. Theo nguyên tắc, một cuộc họp gồm đại diện HDTX, thương gia và chính quyền địa phương đã diễn ra và cứu xét các đơn xin của những người đã có giấy phép xây cất.

Nhưng quan đầu tỉnh có căn HDTX, coi Hội Đồng này như bỏ, như bàn ghế tú giường trong nhà. Quan cứ tự ý làm theo ý mình để kiếm tiền bỏ túi.

Quan bèn gọi ba thương gia bỏ bịch là các nhà: Nguyễn Thị Đồng, Bác và Nguyễn Thị Xuân tới. Quan phân chia hết số 20.000 tấn xi măng cho ba nhà này để mang bán chợ đen.

ĐA DANH cầm tròng

Hành động này của quan đầu tỉnh thật là đáng khen. Trước hết đáng khen vì quan đã không coi cái đám người đại diện dân tục gọi là HDTX ra cái gì.

Và cái đáng khen thứ hai là quan tỏ ra cóc coi Trung Ương ra cái thống chế gì nốt; Hoặc giả quan cho rằng Trung Ương... dui.

Trước đây, ở Qui Nhơn cũng có một quan đầu tỉnh hách như thế. Và bây giờ thêm một ông nữa. Thế này thì chả mấy hồi Khánh Hòa lại thành một tiểu quốc, mà quan đầu tỉnh là tiểu vương.

KHEN TƯỚNG LỮ LAN 1 PHÁT

Chuyện thứ hai, cũng còn rất mới toanh:

Nguyên quan đầu tỉnh vốn có tính hách, nên chẳng những ngài không coi HDTX ra gì, mà ngay xếp lớn là ông Tướng Vũng, quan đầu tỉnh cũng coi như pha.

Chẳng biết uống thuốc gì mà quan liều thế? Quan vừa tự động ký giấy cho phép mở một hội chợ cờ bịch tại tỉnh nhà, mà cóc thêm cho Tướng Vũng biết.

Nhưng buồn cho quan là ông Tướng Vũng một buổi tối lại tỉnh cờ từ sân bay qua, thấy cờ xí rợp trời, người ngợm tấp nập. Tướng Vũng bèn hỏi thì mới biết tự sự.

Ông Tướng Vũng bèn ra lệnh cho quan đầu tỉnh phải dẹp ngay cái Hội chợ phi pháp đó đi.

Bọn Con Ông xin có lời khen Tướng Lữ Lan 1 ra phải nên hách như thế. Từ lâu nay đôi khi ông đã bị hàm oan. Hành động trên sẽ cải chính phần nào cho ông.

Nhưng theo bọn Con Ông thì ông cần phải làm hơn nữa cho điều tra ngay về những hành vi tham nhũng của quan đầu tỉnh và phúc trình về TƯ kèm theo một đề nghị đích đáng, như ông đã có lần làm.

Nếu cứ để cho quan đầu tỉnh lộng hành hoài, có ngày ông sẽ mang tiếng lầy. Nếu ông cần biết thêm chi tiết về quan đầu tỉnh, kể từ số này, ông Tướng nên chịu khó theo dõi Con Ông.

NHỚ SỨ GIẢ KHÂM MỘT TỈ

Bọn Con Ông nghe tin sứ giả Trần Đại Khâm của Bang thường thiện phạt ác đã phi hành ra Nha Trang để điều tra.

Sứ giả Khâm nổi tiếng là sắc sảo, tinh mắt và võ nghệ cao cường. Chắc chắn những tội trạng của quan đầu tỉnh sẽ không thoát khỏi tai mắt sứ giả Khâm.

Hơn thế, những ngón võ ma đạo của quan đầu tỉnh hẳn cũng khó mà hạ được sứ giả này.

Nhưng có điều nghe đầu sứ giả Khâm hơi nhiều lòng nhân đạo; và do đó, chưa biết chừng sau cuộc điều tra của sứ giả Khâm, quan đầu tỉnh lại trở thành vô tội, không biết chừng.

Dù sao bọn Con Ông cũng tin sứ giả Khâm sẽ nghĩ tới quyền lợi đất nước hơn là vì lòng nhân đạo.

ĐỢT KHỞI SẮC

CON ONG 8 trang chửi chưa đủ, phải 12 trang mới đủ để vạch mặt chỉ tên:

— Những chánh khừ MẶT MÒ và SỢT RÁC.

— Những cái ĐÀNG NÁT NƯỚC.

— Những cái sự gọi là ăn hại đái nát, sẽ được đưa lên mặt báo CON ONG để cho vua biết mặt chúa biết tên.

— Thối nát, tham nhũng, độc tài, cường hào ác bá v.v... vẫn là kẻ thù số 1 của nhóm CON ONG.

Một số ký giả đã được nhà nước chế và chế báo sớ, nhiều cây bút trào phúng, dí dỏm độc ác... chưa hề cộng tác với 1 báo nào cũng đầu quân để kết hợp thành TỒ ONG. Sẽ công hiến bạn đọc những trận cười vỡ đẽ.

SỐ TỚI: Vẫn với giá chống kiếm ước

12 trang phát mại 15 tỉ

In tại nhà in Dân Nguyễn